

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 107. Argumentum nonagesimum septimum. Specialiter ex
Cantipratano, & Ludovico Granatensi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

hem, doloremque non esse sincera. Etenim si interna illorum pœnitentia foret vera . . . fieri non posset, quin pœnitentia interna externè prorumperet in opera; quemadmodùm fieri nequit, ut arboris radix vivida sit, & tempore suo nec fructus, nec folia proferat. Hinc colligendum, quòd languor, quem hodie videre est in parte longè maxima Christianorum, ne verbum quidem correptionis, nec asperitatem ullam pro enormibus peccatis suis sustinentium, non deriveret è naturali corporis agridudine, verùm è deficiente spiritu pœnitentiæ. . . . Et quia affectu suis adhuc peccatis latenter alligantur, & adhaerescunt, ea propter semper recidunt, eademque (absq̃e sincera illorum renuntiatione, & emenda) consistuntur peccata. Sicque in peccatis suis semper perseverant, contrahentesque inveteratam mali consuetudinem, sanari nequeunt.

1175 Hinc Confessarii plerique, languorem istum considerantes, veriti ne congruam pœnitentiam non experient, blandulè illos habent, exlemque pœnitentiam injungunt, rati melius esse illos exigua cum pœnitentia ad purgatorium mittere, quàm cum magna (quam adimpleturi non essent) ad infernum. Atque eo pacto videmus, quòd hujusmodi peccatores in sua hærescant peccandi libertate, vitæque dissolutione. Obdurescunt itaque, & impudentiores evadunt, quàm Gentiles. Est proinde quòd hujusmodi Confessarii sibi caveant, ne alienorùm (ut monet Tridentinum) peccatorum participes efficiantur.

1176 Quàm frequentes numerare est Confessarios, quorum ista est in extremis vitæ querela, dum conscientie remorsu & angore torquentur, supremo Judici omnium, quas audierunt, confessionem jam jam reddituri sunt rationem; idèdque pertimescunt se ob aliena damnandos peccata, quorum coram Deo fortasè participes facti sunt. Quippe confessiones excipere, Deique vices in dijudicandis inscrutabilibus hominum conscientis agere, res est formidine & periculo plena. Hoc est quod non paucos haud modicæ eruditionis, bonæque conscientie viros ab excipiendis deterrat confessionibus, ob magnam artis illius periculum. Nam quia pars maxima venientium ad confessionem ritè non sunt dispositi, ob defectum contritionis, firmique propositi emendationis, idcirco metuunt, ne indispositi absolvant. Hactenus Religiosus ille piissimus, virtuteque, zelo, atque exemplari vita clarissimus.

CAPUT CVI.

Argumentum nonagesimum sextum.

Ex eo quòd eandem assertionem nostram tradant illustriores Concionatores, Asceticique Scriptores omnes, vel ferè omnes.

1177 Magnum veritatis argumentum est communis Sapientum consensus; siquidem communis consensus videtur mihi naturæ vox, ait Philosophus 1. Topic. Quodque omnes, aut quamplures sentiunt, id falsum esse non est putandum. Idem in lib. de divin. per somnia. Denique quod apud multos unum invenitur, non est erratum, sed traditum. Tertullianus lib. de prescript. c. 28. Communis igitur consensus illustriorum verbi Dei Præconum, Scriptorumque Asceticorum eum tot sapientissimis Theologis suprâ laudatis, cumque sanctis passim omnibus, antiquis & novissimis, quorum etiam in superioribus testimonia exhibita sunt, magnum profectò est assertæ veritatis argumentum.

1178 Illustriores porrò Concionatores passim omnes Tom. III.

assertioni nostræ consentire pronum esset demonstrare, verbatim adductis eorum testimoniis, pro assertione nostrâ expressissimis. Sed quia hoc nimis prolixum foret, designare sufficere loca, in quibus ea facilè quisque reperiet. Videri ergo possunt Franciscus Labata in Magno suo Concion. Apparatu to. 2. verbo *recidivatio*. Antonius Caignet, S. Theol. Doctor, in Anno suo Pastoralis p. 2. conc. in Domin. 3. Quadrag. Joannes le Jeune, corpore cæcus, sed mente illuminatissimus, Missionarius verè Apostolicus, in administrando Pœnitentiæ Sacramento exercitatissimus (qui innumeras Deo lucrificet animas) in suo Oratorii Missionario, seu Concionibus in Adventum & Quadages. p. 1. in preliminaribus monitis ad Curatos juniors. Et ibidem conc. 10. Jacobus Biroat, S. Theol. Doctor, Confiliarius & Concionator Regius, Ordinis Cluniacensis, to. 1. Concion. in Quadrag. conc. in fer. 2. post Domin. 3. Quadrag. Nicolaus Divionensis in suo Pharaone reprobato conc. 17. Claudius de la Colombiere to. 3. conc. 63. Volpiere, S. Theol. Doctor, to. 1. conc. 19. Et passim alii.

Scriptores quoque Asceticos eidem assertioni nostræ calculum suum passim adicere, constat ex Thoma Cantipratano, & Ludovico Granatenfi proximè referendis, Florentio Harlemiensi, Carthusiano, in l. interipto, *Via vita, sive Liber spiritualis, instruens quomodo Christianus*, &c. Paulo Zehentner in promontorio matæ spei §. 1. Authore libri, *Discours de pieté*, ferm. 17. in Octav. Corp. Christi, Platelio in libello, cui titulus, *Revue de l'homme interieur*, c. 5. §. 6. Hayneuse, Nouët, Craffet, le Maître, &c. in suis Meditationibus, dum de recidivis agunt. Infinitos alios omitto.

CAPUT CVII.

Argumentum nonagesimum septimum.

Specialiter ex Cantipratano, & Ludovico Granatenfi.

1180 Thomas Cantiprat., Episcopi Camerac. Suffraganeus, l. 2. de Apibus c. 30. §. 9. suo exemplo declarat, Confessarios difficiles esse debere in absolute consuetudinariis impartienda. Refert namque peccatorem ad se cum Pastore suo venisse, ut à peccatis absolveretur, maximè à peccato molitiei, quâ se fedè pollucere solitus erat. Sed quòd difficulter adduci potuerit, ad ipsum absolute donandum: eò quòd aliàs à similibus pollutionibus ipsum non semel absolvisset, impositâ pœnitentiâ salvari; & nihilominus recidisset. Quòd tamen victus importunis precibus Pastoris, ipsum absolverit, hæc conditione, acceptâ à peccatore, quòd si rursum relaberetur, divina ipsum justitia mox puniret. Sic absolutus, statim ad vomitum rediit; sed divinæ justitiæ illicò vindictam sensit, auditus ingeminasse, *vindicta Dei super me, vindicta Dei super me*. Quibus in verbis, infelicem animam in manus demonis expuit. *Quem (inquit) cum ad Diocesanum Episcopum mittere vellem, quasi gravius affligendum, à Sacerdote rogatus sum, ut tali conditione absolverem penitentem, ut flexis genibus coram nobis rogares Dominum, ut si postmodum recidivares in scelere, eum mox vindicta divina punires. Consensi ego conditioni; & heu mihi misero quòd consensi! Mox ille flexit genua, vindictam in se recidivantem precatus est. Absolvi eum (audistis quàm difficulter) recessit gaudens. Sed feriâ 3. post sanctum Pascha, instigante diabolo passus est recidivam; moxque horrificè clamans, vindicta Dei super me, vindicta Dei super me (ut mihi postea Sacerdos retulit) amarissimâ morte multatus est.*

1181 Quid verò Ludovicus Granatenſis? L. 1. Ducis peccator 3. p. c. 25. offendit difficilem eſſe peccatorum converſionem, difficultatemque illius naſci, non ex impedimentis & occupationibus, quas illi imaginantur; ſed ex malo habitu, & corruptela perverſa conſuetudinis vite nequiter antea, quam mutare, mori quædam eſſe videtur, ut dicit ſolet. ... Proſciſcitur etiam hæc difficultas ex parte demonis, qui peculiare quoddam imperium habet in anima, peccato mortali obnoxia. ... Naſcitur etiam ex eo quòd Deus procul abeſt ab anima, turpitudine peccati immunda. ... Proceſſis denique... ex corruptione potentiæ animæ noſtræ, quæ graviter perturbantur, & corrumpuntur per peccatum, licet non in ſeipſis, in ſuis tamen operationibus & effectibus. Cap. 26. Videote vix ab infirmitate convaleſſe, & vix à lecto ſurrexiſſe, cum ſtatim ad primum vite genus recurris, & revocas omne id, quod (quamdiu infirmabar) propoſueras. Quare tibi conſiderandum relinquo, quid de tua penitentiâ cenſeam; idem utique quod de penitentiâ nauatarum, qui graviffimâ tempeſtate jactati, à Deo veniam petunt, miraque promittunt; ſed ceſſante tempeſtate, protinus ad ſolita redeunt, promiſſorumque oblivſcuntur. Hinc in Memoriali vite Chriſtianiæ, p. 2. in Prologo: Malorum (inquit) omnium, hodie graſſantium, maxime deplorandum, ſeu deplorandus eſt modus, quo plerique hodie Chriſtiani tempore ab Eccleſiaſtato conſiſtentur. ſi enim perſonas quaſdam piæ & timoratas excipias, quæ in animarum ſuarum vigilant. cuſtodia, videre eſt tam modicam in cæteris omnibus præparationem, ut ad Penitentiæ Sacramentum abſque dolore, diſtinguo conſcientiarum ſuarum examine accedant. Unde fit, quòd cito poſt Confeſſionem Communionemque ad priſtinas redeant diſſolutiones. Talibus applicat illud Hierem. 3. Non eſt reverſa ad me in toto corde ſuo, ſed in mendacio.

1182 To. 2. concion. de temp. conc. 2. poſteaquam offendit, dari veras & falſas penitentiâs, ſicut veras & falſas religiones, veram & fictam humilitatem, fictamque eorum eſſe penitentiâ, de quibus Pf. 77. & dilexerunt eum in ore ſuo, & lingua ſua mentiti ſunt ei, nec fideles habiti ſunt in teſtamento ejus. Hæc (inquit) falſa penitentiâ erat, quia cum foris penitentiæ imaginem verbis præ ſe ferret, intus tamen à veræ penitentiâ ratione abhorrebat. De qua item Dominus per Prophetam conqueritur, cum ait: & non eſt reverſa ad me in toto corde ſuo, ſed in mendacis. Mendacium autem hujusmodi converſionem vocat, vel quia penitentis animi ſpeciem improbis homo præ ſe fert, ſed in corde veritatem ejus non habet. Vel certè quia mentitur, cum non implet quod promiſit, quando à peccatis, quæ ſe damnare ac deſectari profeſſus eſt, non recedit. Poſt hæc (inquam) ſic proſequitur: talis eorum penitentiâ eſſe videtur, qui ubi primam ſcelera ſua hoc tempore confeſſi fuerint, in eadem protinus relabuntur; neque de prava conſuetudine, & licentiâ jurandi, pejerandi, mentendi, detrahendi, maledicendi, malè precandi, atque concupiſcendi, quidquam remittunt, nec ullum virtutis ac pietatis officium amplectuntur; ſed iidem omnino permanent, qui antè fuerant. Quos verifimile eſt Sacramenti virtutem & gratiam minimè percepiffe. Quod pluribus deinde probat argumentis.

CAPUT CVIII.

Argumentum nonageſimum octavum.

Ex eo quòd prudentia Confeſſario non permittat fidem adhibere conſuetudinariis, ac recidivis, ſe toto corde contritos afferentibus, quamdiu ſe non emendant.

Ratio eſt quia ex tot authoritatibus, quas attulimus, illud in minus conſicitur, relapſum, ſaltem citum & facilem in gravi crimina, juſtum Confeſſario timorem incurere debere; ne ſilia, vel certè non plena fuerit præcedens recidivorum penitentiâ, & ne verba, quæ ab ipſis dantur in confeſſione ſequenti, majori fide digna non ſint, nec promiſſa fidelius exequenda. In iſtis ergo circumſtantis prudentiâ dictamen eſt, præcipitandam non eſſe abſolutionem, ſed differendam, ne forte detur peccatori ad eam non ſatis diſpoſito. E-nimverò prudentia Chriſtiana dicitur, nos non minore adhibere debere cautelam circa res Dei, quam filii ſæculi hujus adhibent circa res mundi, quos certè videmus facile non fidere hominibus in re, in qua ipſos ſecellit. Nec nos ipſi facile credimus homini. ea in re, in qua fidem nobis non ſervavit. Si bis verba data ſeceliterit, non credemus tertio, abſque cautione ſufficienti, quæ nos ſecuros faciat, niſi cogat gravis cauſa. Chriſtiana ergo prudentia non permittit divinam ei ſubſtantiam, pretioſam utique Chriſti languinem credere, cui terrenam ſubſtantiam non credemus. Hoc enim à prudentia Chriſtiana abhorrebat cenſet Tertullianus de Bapt. c. 18. dum canit agit in ſecularibus, ut cui ſubſtantia terrena non creditur, divina credatur.

Confirmatur 1°. in nullo alio negotio fide dignus eſt, qui fidem ſæpius ſecellit, niſi extraordinaria det ſuæ ſinceritatis argumenta. Neque enim ſine illis fide digna eſt uxor quæ marito datam ſæpe violavit fidem de non adulterando. Nec famulus qui heri tuo denuò dat fidem de non furando, quam ſæpius antè dedit, & fregit. Nec injuriator qui de novo dat fidem de non injuriando, quam jam ſæpius dedit, & ſecellit. Ergo nec fide dignus eſt peccator, qui de novo dat Confeſſario fidem de relapſu cavendo, quam jam ſæpius dedit, & non ſervavit.

Reſpondent quidam Juniores, Deum eſſe magis miſericordem quàm homines. Verum eſt, inſinitè Deus eſt magis miſericors. Sed nunquid ideo quia Deus inſinitè magis eſt miſericors, quàm homo, peccator, qui Deo & Confeſſario ſæpe violat fidem de relapſu cavendo, fide magis dignus eſt, quàm injuriator ille, famulus, uxor, &c. Quæ eſt conſequentia iſta: Deus magis miſericors eſt, quàm homo. Ergo peccator, qui ſæpe Deo & Confeſſario fidem dat, & nunquam ſervat, fide magis dignus eſt, quàm homo, quocumque alio in negotio ſæpe fidem homini dant, & nunquam ſervant. Ex hoc quòd Deus inſinitè magis miſericors ſit, quàm homo, ſequitur quidem, quòd Deus inſinitè prior ſit ad parcendum verè converſis, quàm homo. Non ſequitur autem quòd peccator in verbo ſuo magis credendus ſit, ſive fidem de cavendo relapſu ſæpe violatam magis ſervaturus, quàm dicta uxor, famulus, injuriator, &c. Ad rem proinde nihil penitus facit major Dei miſericordia, quàm hominis.

Confirmatur 2°. in admiſſione Novitiorum ad profeſſionem, prudentia non permittit vocem habentibus, fidem adhibere Novitio, notabili in Regulam prævaricationis reo, ſæpius relapſo, qui de emendatione fidem ſæpius dedit, & nunquam ſervavit; foretque valde imprudens, qui talem in emendatum admitteret. Similiter ergo in admiſſione Sacramenti Penitentiæ, prudentia non permittit illius Sacramenti Miniſtris, fidem adhibere legis divinæ prævaricatoribus, ſæpe relapſis, qui de emendatione fidem ſæpius dederunt, & nunquam ſervarunt; foretque valde imprudens, qui tales in emendatos abſolutione darent. Neque enim prudentia magis ipſis permittit exponere ſe periculo adminiſtrandi Sacramentum indignis; quàm exponere ſe periculo adminiſtrandi